

Læserbreve, højst 100 ord, eller debatindlæg, højst 400 ord, sendes med navn, titel og postadresse til Debattredaktionen. Indlæg kan sendes som mail til debat@pol.dk

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster og til også at bringe teksterne på politiken.dk/debat

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes med navn, titel og post-adresse til Kronikredaktionen. Indlæg kan sendes som mail til kronik@pol.dk. På politiken.dk/leder kan man kommentere avisens ledere.

POLITIKEN
MODTOG I GÅR

53 læserbreve
og debatindlæg

5 læserbreve og debatindlæg
handlede om Eldrup og Dong

VIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

Opinionsredaktør:
Per Michael
Jespersen

Debatredaktører
Mette Højbjerg,
Niels Nørgaard og
Tarek Omar

Jourhavende
Tarek Omar

Analyseredaktør
Anders Høeg
Lammers

Lederkollegiet
Kristian Madsen

Kronikredaktør
Christoffer Emil
Bruun

Redaktionschef
Anita Bay
Bundegaard

Debat
Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 23 37
Fax
33 15 41 17

Filosofs billedserie fremstiller kvinder som dumme sexobjekter

Kvinder er i forvejen underrepræsenteret på filosofi-studiet. Vincent Hendricks sexistisk billedserie hjælper ikke på problemet.

FILOSOFI OG SEX

MIKKEL GERKEN, M.F.L., FILOSOF,
KØBENHAVNS UNIVERSITET

EN BILLESERIE AF filosofi-professor Vincent Hendricks med en flok sexede 'studier' har på det seneste vakt debat internationalt og nu også i Danmark. Desværre har debatten i Danmark været ufrugtbart. Det skyldes efter vores mening to ting. For det første har debatten ikke fokuseret på, hvorfor billedserien er uheldig. For det andet er debatten kørt ud på et sidespor.

Billedserien er uheldig af mange grunde. Der er i faget filosofi et stort problem med underrepræsentation af kvinder. Problemet er mindst lige så stort i Danmark, som det er internationalt, men i Danmark er opmærksomheden på dette problem desværre mindre. Internationalt bliver det bredt diskutert, hvad problemet skyldes, og der er givetvis en række komplekse faktorer i spil.

Der er på baggrund af solid forskning stor enighed om, at uheldige kønsstereotyper er en af disse faktorer. Psykologisk forskning har givet empirisk belæg for at antage, at mange af vores beslutninger foretages via kognitive heuristikker, som blandt andet involverer stereotyper. Derfor er uheldige kønsstereotyper en af de ting, som direkte kan bidrage til at fastholde underrepræsentation af kvinder i en akademisk disciplin. Det er af denne grund, at kønsstereotyper nu får stor opmærksomhed i internationale filosofiske miljøer, men igen halter debatten i Danmark desværre bagefter, hvilket den nærværende sag også illustrerer.

LAD OS BEGYNDE med at give Hendricks, som er en velmenende fyr, kredit for, at det ikke var hans intention at bidrage til uheldige stereotyper. Lad os også give ham kredit for prompte at have fjernet billederne og for at have undskyldt offentligt. Det er dog et faktum, at selv om det ikke var Hendricks intention, så bidrager billederne til de problematiske stereotyper.

Selv om Hendricks hverken er mandsh Chauvinist eller sexist, er billedserien uacceptabel, og Hendricks undskyldning er derfor på sin plads. Billederne fremstiller ikke bare sexede kvinder. De fremstiller kvindelige studerende som underdannede og uintelligente sexobjekter i en undervisningssituation. Billedserien har åbenlyst hentet sine æstetiske virkemidler fra pornografien. Endvidere fremstår de kvindelige studerende totalt deintellektualiserede. Sådan en billedserie er især uheldig, når den kobles til en promi-

Tegning: Per Marquard Otzen

ment professors professionelle hjemmeside og til en kursus hjemmeside. Den udgør et endnu større problem, fordi der er underrepræsentation af kvinder i filosofi.

Den internationale reaktion på billedserien inden for det fagfilosofiske miljø var konsekvent og utvetydig. Der var stort set ingen, der mente at billedserien var acceptabel. En lang række debattører, herunder danske professionelle filosoffer og studerende, gjorde opmærksom på de mange problematiske aspekter ved billedserien.

Debatten i de danske medier kom noget senere. Til vores overraskelse og skuffelse har vi kunnet iagttage, at en del debattører mener, at den internationale reaktion blot skyldtes amerikansk puritanisme. Her er en (mandlig) kommentators kommentar til Universitetsavisens dækning af sagen: »Hvad fanden rager det mig, hvad latterlige amerikanske bibelbælteklaphatte mener?«

På trods af den heftige retorik er eksemplet langtfra enestående. For det første er det faktisk forkert, at reaktionen kun kom fra bibelbæltet, endside USA. Kritikkerne var meget bredt repræsenteret og kom både fra USA og Europa, herunder også Skandinavien og Danmark. Under alle omstændigheder er grundla-

get for kritikken mere interessant end dens geografiske og demografiske oprindelse. I filosofi er det argumenterne, der tæller. Grundlaget for den utvetydige internationale respons er hverken puritanisme, bibelstudier eller sexforskrækkelse. Reaktionen skyldes, at billedserien bidrager til et stort problem for faget filosofi: uheldige kønsstereotyper. Det er noget, der har været i fokus internationalt. Derfor blev billedserien set som et tilbagekridt til dengang for ikke så forfærdeligt længe siden, hvor mandlige filosoffer betragtede kvindelige filosofistuderende som potentielle sexobjekter snarere end som individer, der kunne bidrage til faget.

Det er beskæmmende, om end karakteristisk, at den danske debat er endt med, at de, der påpeger billedseriens åbenlyse problemer, fremstilles som sexforskrækkede puritanere. Det er den slags reaktioner, der bidrager til et på mange måder problematisk klima for kvindelige filosofistuderende. Hvem har lyst til at gøre opmærksom på et problem, hvis automatreaktionen er, at man fremstilles som sexforskrækket eller bliver slået i harkorn med amerikanske religiøse puritanere? Til trods for at sådan en anklage er helt grotesk, så hindrer den en konstruk-

“ Hvis billedserien kunne føre til en debat, som skabte en bedre forståelse af implicit bias, kønsstereotyper og andre forhold, der bidrager til underrepræsentation af kvinder i filosofi, ville det være et lyspunkt ved affæren

ativ debat. Man kan sagtens være en radikal hedonist og samtidig mene, at billedserien er problematisk. Dansk frisind er naturligvis fuldstændig foreneligt med den empirisk velunderbyggede antagelse, at kønsstereotyper kan medvirke til at fastholde en underrepræsentation af kvinder i forskellige sammenhænge. Denne antagelse bør man af empiriske grunde tage seriøst, uanset om man er mand eller kvinde, amerikaner eller dansker.

Hvis billedserien førte til en debat, som skabte en bedre forståelse af implicit bias, kønsstereotyper og andre forhold, der bidrager til underrepræsentation af kvinder i filosofi, ville det være et lyspunkt ved affæren. Men debatten kan også ende med at bidrage til den bizarre idé, at hvis man påpeger problemer ved billedserien eller ved lignende sager, så er man sexforskrækket. Hvis det bliver tilfældet, vil debatten gøre ondt værre. Taberne vil blive de kvindelige filosofistuderende og faget filosofi. Det har vi ikke råd til.

Indlægget er skrevet sammen med: Berit Brogaard, filosof University of Missouri, St. Louis, Anna-Sara Malmgren, filosof, Stanford University, Anders Schoubye, filosof Carnegie Mellon University og Andreas Stokke, filosof Universitetet i Oslo.

Nu rabler det for Tom Behnke

Skam dig, Behnke. Tortur er et ineffektivt magtmiddel, brugt af terrorstater og diktaturer. Helt uforeneligt med Danmark og danske værdier

TORTUR

LARS KJÆR SØRENSEN,
CAND.MAG.

DET VAR MED markant hovedrysten, at jeg i DR kunne se Tom Behnke stå på dansk tv og tale for større friheder til dansk politi.

Vi har i Danmark en politistyrke med så vidtgående beføjelser, at vi ikke bør diskutere, om de skal have tilladelse til at benytte tortur, men snarere bør diskutere, hvorvidt et demokrati kan eksistere med en politistat i sin midte.

MEN HER ser man desværre alt for tydeligt, hvor umenneskeligt det konservative livssyn faktisk er.

Mennesket har universelle rettigheder, som demokratiske stater ikke bare kan tilsidesætte alt efter belejlighed.

Vi kan som demokratiske mennesker ikke tilsidesætte moral, når det ikke passer i vores kram.

Vi kan ikke, når vi står på anklagebænken selv i en ren reminiscens til Nürnberg-processerne, forsvare os med, at moral ikke lige passede til situationen, eller at stærkere magter pressede os til at tilsidesætte menneskets ukrænkelighed.

“ Vi kan som demokratiske mennesker ikke tilsidesætte moral, når det ikke passer i vores kram

TORTUR ER et redskab, der kun bruges af de mest umenneskelige regimer.

Det, at en dansk politiker kan finde på at foreslå noget sådant, er et faresignal, som burde vække bekymring hos alle, der vil demokrati, ytringsfrihed og menneskerettigheder. Tom Behnke burde vide bedre.

Tortur forhindrer ikke terror, tværtimod har tortur en tendens til at skabe endnu mere terror.

Tortur er et ineffektivt magtmiddel, brugt af terrorstater og diktaturer. Helt uforeneligt med Danmark og danske værdier.

Jeg synes, Tom Behnke burde skamme sig, han burde demtere sine udtalelser, og jeg mener, at De Konservative burde overveje, om den slags udtalelser er i tråd med danske demokratiske værdier.

Kofi Annan skal ikke deltage i Assads bedrageriske spil

GLOBAL KOMMENTAR
ANDERS JERICHOW,
SENIORKORRESPONDENT

FN's tidligere generalsekretær har misforstået både Syrien og sit eget ansvar, hvis han spiller med på Assads forsøg på at overleve ved magten i Damaskus

KOFI ANNAN må stoppe sin leg med Assad. FN's tidligere generalsekretær er ikke mægler - han er manden, der skal få den syriske diktator til at forstå, at spillet er ude.

Assad kan ikke længere vælge at blive ved magten. Han kan kun vælge mellem at forsvinde eller at blive indhentet af

den internationale straffedomstol. Det er i sig selv et privilegeret valg. Det nyder hans folk ikke. Syrerne kan ikke forsvinde og kun de færreste flygte.

Assad kunne for længst have givet sit militær besked på at stoppe overgrebene på sit eget folk. Han kunne have trukket militæret ud af de syriske byer og befalet sine mordere at lade være med at slå civile demokratiaktivister ihjel. Han lovede faktisk at stoppe volden. Men gjorde han det?

Ikke et øjeblik. Han har, også mens Kofi Annan var i Damaskus, ladet militæret fortsætte overgrebene på syriske civile.

Hans landsmænd har i praksis skullet vælge mellem at slutte sig til den folkelige bølge for frihed og demokrati eller at acceptere eller ligefrem støtte diktatoren. Resultatet er det samme: Med Assad ved magten har de været nødt til at leve med undertrykkelse, censur, tortur.

Det har siden starten på det syriske oprør kostet den syriske befolkning omkring 8.000 døde civile. De er ikke tilfældigt dræbt om. De er døde som resultat af en overlågt beslutning, truffet af Assad.

ASSAD har ikke alene haft valget at lade være at slå folk ihjel. Han har også haft valget at skaffe sig en behagelig efterlønstilværelse. Senest blev det afsløret i The Guardian i går, at Qatar har tilbudt at give Assad et fristed.

Men nej. Assad har hidtil foretrukket livet som diktator i Syrien frem for en privilegeret aftægt i Qatar. I denne uge har han derfor 'forhandlet' med Kofi Annan, der meget venligt har påtaget sig at være budbringer mellem de ulige parter.

Assad stiller sig beredvilligt an. Hans bedrag kender ingen grænser. For ikke alene fortsætter hans militær myrderierne, The Guardian og Amnesty International afslører også, hvad Assad og hans regime i øvrigt har fået tiden til at gå med.

Takket være lækede eller hackede e-mail, som The Guardian har fået fat i, ved vi, at fru Assad har haft travlt med luksusindkøb på trods af alle sanktioner. At hr. Assad latterliggør sine egne demokratiske 'reformer'. At han får råd af iranske og libanesiske venner. At han også - kynisk eller enfoldigt - hygger sig med at downloade musik fra iTunes.

Og takket være en rapport fra Amnesty

“ I enhver anstændig verden ville Assad omgående blive stillet for en international straffedomstol. Sådan en verden lever vi ikke i ...

ved vi, at Assads sikkerhedstjenester har skruet op for torturen. Fanger får ikke 'kun' tæsk, de bliver voldtaget. De får elektriske stød. De piskes med kabler. De får skåret hudstykker af. De hænges op og udsættes for bestialske mishandling. Behøver vi at vide mere?

KOFI ANNAN kan - med hilsen fra Qatar og formentlig fra Rusland og Iran - give Assad den mulighed, at han kan forlade Syrien med sin kone og deres børn. Og han kan hilse Assad at sige, at der ikke er forældelsesfrist på mord. Hvis han bliver i Damaskus, vil han en dag blive stillet til ansvar.

Men Kofi Annan har misforstået både Syrien og sit eget ansvar, hvis han spiller med på Assads udspekulerede forsøg på at overleve ved magten.

I enhver anstændig verden ville Assad omgående blive stillet for en international straffedomstol. Sådan en verden lever vi ikke i. Diktatoren har stadig venner og gode kontakter - og for ofrenes skyld er det fristende at lade ham slippe.

Det bekræfter dog den forstemte tradition, at massemordere - i hvert fald

hvis de kalder sig præsidenter og holder et samfund i deres hule hånd - modsat andre mordere gerne får respekt og langmodighed. De får besøg af tidligere generalsekretærer for FN. De får tilbud om beskyttede tilværelser på deres gamle dage. Deres korrupte og medvidende ægtefæller nyder samme privilegier.

Det er verden nødt til at gøre noget ved den anden gang.

Lige nu handler det om at komme syrerne til hjælp. Omverden spildte ti år på at tage Assad og hans hustru for gode varer. Det var forkert at se Bashar og Asma Assad som reformvillige, moderne mennesker, der ville bane vej for syrernes overgang til demokrati. Vel ville de ej. De ville leve livet og lade syrerne risikere livet. Ufatteligt mange regeringer og ellers forståelige mennesker - ikke kun i Arabien - har i mellemtiden lagt gode minner til diktaturets spil.

Kofi Annan er nødt til at skære igen. Han må fortælle den syriske 'præsident', at spillet er slut. Den gamle FN-chef kan ikke give Assad mere tid.

anders.jerichow@pol.dk